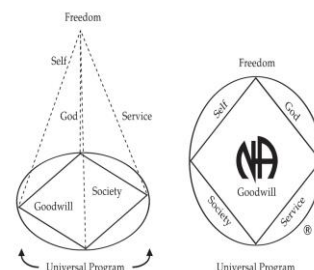


**WYSTĄPIENIA PANI POSEŁ NA SEJM
MAŁGORZATY ZWIERCAN
PRZEWODNICZĄCEJ PARLAMENTARNEGO ZESPOŁU
DS. ROZWIĄZYWANIA PROBLEMÓW UZALEŻNIEŃ**

Lp.	Data	Opis i treść wystąpienia
	27 lipca 2018 r.	<p>Treść przemówienia Poseł na Sejm Pani Małgorzaty Zwiercan (WiS) podczas Europejskiej Konferencji i Zlotu Radości Anonimowych Narkomanów. Sala konferencyjna Hali Expo, Kraków, ul. Galicyjska 9 27 lipca 2018 r.</p> <p><i>Szanowni Państwo</i></p> <p>Proszę przyjąć pozdrowienie i podziękowanie za zaproszenie do udziału w Europejskiej Konferencji i Zlocie Radości oraz prezentacji pt. „Współpraca Anonimowych Narkomanów (Narcotics Anonymous) z profesjonalistami”.</p> <p>Zbiegające się w tegorocznej Konferencji rocznice – 65 lat od wyłonienia się grupy Anonimowych Narkomanów z programu Anonimowych Alkoholików, 35 lat od opublikowania Tekstu Podstawowego – podstawowej publikacji Anonimowych Narkomanów, czy 30 lat od pierwszego mitingu AN w Polsce – ukazują jak znaczący jest Państwa dorobek organizacyjny i terapeutyczny; jaka konsekwencja w dzieleniu się doświadczeniem, siłą i nadzieją, aby rozwiązać wspólny problem i pomagać innym w wyzdrowieniu.</p> <p>Doświadczenie Anonimowych Narkomanów, wyrażone w Tekście Podstawowym, który wskazuje na program 12 kroków, czy w przyjętej symbolice (ilustracja po prawej), podkreśla integracyjny charakter procesu zdrowienia i zmiany życia – łącząc wymiar psychiczny, emocjonalny, społeczny i duchowy; łącząc godność osoby, uznanie własnej niewystarczalności, świat wartości etycznych, znaczenie wspólnoty i otwarcie na Siłę Wyższą.</p> <p>To doświadczenie jest uniwersalne i w polskiej kulturze leczenia uzależnień, czy w grupach samopomocowych opierających proces leczenia na programie 12 kroków, jest bardzo żywe (samych grup AA jest ok. 2800). Wyraża się ono w przekonaniu, że przestanie przyjmowania substancji psychoaktywnych nie rozwiązuje problemu. Istotą jest zmiana życia, w której program 12 kroków jest sprawdzoną i skuteczną drogą.</p> <p>Takie założenia o potrzebie integracyjnego, holistycznego leczenia uzależnień były omawiane m.in. podczas jednego z posiedzeń Parlamentarnego Zespołu ds. Rozwiązywania Uzależnień, którym Pani Poseł kieruje, w maju 2017 r. W trakcie obrad poruszone zostały wówczas zbieżne z Państwa Konferencją zagadnienia, jak <i>Rola i znaczenie grup samopomocowych w pomocy osobom uzależnionym i ich rodzinom na przykładzie Anonimowych Alkoholików i Anonimowych Narkomanów.</i></p> <p>Spośród wniosków z posiedzenia Parlamentarnego Zespołu mogę tu przytoczyć wybrane trzy, w których rola Anonimowych Narkomanów została podkreślona:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. jeśli mowa o skutecznym przezwyciężaniu problemu uzależnienia należy wziąć pod uwagę objęcie pomocą całego systemu rodzinnego, korzystając zarówno z oddziaływań profesjonalistów jak i z doświadczenia grup samopomocowych, takich jak AA i AN; 2. istotne jest stworzenie możliwości dostępu dla osób uzależnionych od narkotyków i ich rodzin do pomocy ze strony (...) grup samopomocowych jak AA i AN; 3. warto rozwijać współpracę pomiędzy placówkami leczenia odwykowego, grupami samopomocowymi jak AA i AN oraz Kościołem, ponieważ działania tych podmiotów wzajemnie się uzupełniają w pracy na rzecz rozwiązywania problemów uzależnień. <p>Polecam Państwa refleksji także i te zagadnienia, które podkreślają znaczenie i rolę grupy Anonimowych Narkomanów w rozwiązywaniu problemów uzależnień i</p>



	zapraszam do przesłania do sekretariatu Parlamentarnego Zespołu wniosków z Państwa obrad. Będą one dla nas ważnym źródłem informacji o doświadczeniach i potrzebach Państwa społeczności.
19 lipca 2018 r.	<p>Wystąpienie Pani Poseł na posiedzeniu Sejmu podczas debaty dotyczącej rządowego projektu ustawy o zmianie Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej.</p> <p>Panie Marszałku, Wysoka Izbo</p> <p>W imieniu Koła Poselskiego Wolni i Solidarni przedstawiam stanowisko w sprawie rządowego projektu ustawy o zmianie Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej.</p> <p>Dynamika zmian na rynku nowych narkotyków, obniżenie wieku inicjacji w zażywaniu tzw. <i>dopalaczy</i>, skala spowodowanych nimi zatruć, niska świadomość społeczna dotycząca szkodliwości, składu chemicznego i ryzyk związanych z przyjmowaniem substancji zastępczych i nowych substancji psychoaktywnych, potrzeba doskonalenia narzędzi przeciwdziałania i zwalczania produkcji, wprowadzania do obrotu i dostępności substancji zastępczych i nowych substancji psychoaktywnych, stanowią istotne wyzwania na gruncie rozwiązywania problemów uzależnień. Trzeba przyznać, że wyzwania te znalazły propozycje rozwiązań w omawianym projekcie ustawy.</p> <p>Omawiany projekt wprowadza zmiany do procedury oceny zagrożeń i procedury poddawania substancji środkom kontroli i sankcjom karnym w odniesieniu do nowych substancji psychoaktywnych oraz służy podniesieniu efektywności oddziaływania profilaktycznego na gruncie współpracy samorządów gminnych z placówkami oświatowymi.</p> <p>Procedowana ustawa wprowadza wzajemne powiązanie i uzupełnianie się oddziaływań profilaktycznych przyjętych do realizacji w gminnych programach przeciwdziałania narkomanii oraz działań w zakresie przeciwdziałania narkomanii prowadzonych w szkołach i placówkach systemu oświaty.</p> <p>Na uwagę w noweli zasługują również zmiany dotyczące szkoleń certyfikujących specjalistów terapii uzależnień i katalog kierunków przyjęć na ten kierunek. Ważnym jej wymiarem jest również doprecyzowanie przepisów regulujących funkcjonowanie Państwowej Inspekcji Sanitarnej, czy regulacje związane z gromadzeniem danych w dziedzinie toksykologii klinicznej.</p> <p>Szereg wprowadzanych zmian w procedowanej nowelizacji znajdował swój wyraz na przestrzeni ostatnich dwóch lat w pracach Parlamentarnego Zespołu ds. Rozwiązywania Problemów Uzależnień, któremu przewodniczę. Także na tej podstawie można przyjąć, że proponowane kierunki zmian regulacji prawnych odpowiadają wyzwaniom omawianej problematyki.</p> <p>Nie mniej jednak pewne aspekty projektu ustawy warto poddać jeszcze analizie. W przypadku „Karty oceny nowej substancji psychoaktywnej” można rozważyć rozszerzenie listy punktów rekomendacji o ryzyko społeczne związane z zażywaniem substancji, a także o wnioski praktyczne, jeśli dotyczy, w odniesieniu np. do edukacji społecznej, problematyki profilaktyki, redukcji szkód, przeciwdziałania, czy terapii.</p> <p>Współpraca między moderatorami gminnych programów przeciwdziałania narkomanii ze szkołami także jest trafnym rozwiązaniem, jednakże znajomość problematyki realizacji programów przeciwdziałania narkomanii na poziomie samorządów gminnych podpowiada inne, które by były bardziej precyzyjne jeśli chodzi o zalecenia merytoryczne. Można np. rozważyć wprowadzenie dodatkowego elementu merytorycznej pomocy, czy kontroli w zakresie opracowania strategii i doboru programów profilaktycznych.</p> <p>W tym miejscu warto podzielić się uwagą, że sam przekaz wiedzy na temat szkodliwości narkotyków jest w profilaktyce nieskuteczny, w tym znaczeniu, że zdobycie wiadomości nie jest równoznaczne ze zmianą zachowania. Jest to jednak najpowszechniej stosowana strategia profilaktyczna, także w szkołach, gdyż wydaje się być najprostsza, a przez to najbardziej dostępna. Większe wyzwanie stanowi np. zmiana przekonań normatywnych lub kształtowanie prozdrowotnych postaw odbiorców.</p> <p>Koło Wolni i Solidarni będzie głosować za dalszym procedowaniem tego projektu.</p>
2 lipca 2018 r. Sala Senatu RP	Pani Poseł Małgorzata Zwiercan jako Przewodnicząca zorganizowała 22 posiedzenie Parlamentarnego Zespołu ds. Rozwiązywania Problemów Uzależnień. W ramach posiedzenia odbyła się debata pt.: Efekty przyjęcia Ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o

	<p>zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 13.01.2017 r. poz. 88).</p> <p>Treść wprowadzenia:</p> <p>Szanowni Państwo. Otwieram 22. posiedzenie Parlamentarnego Zespołu ds. Rozwiązywania Problemów Uzależnień. Tematem posiedzenia będą efekty przyjęcia Ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 13.01.2017 r. poz. 88).</p> <p>Wśród celów stawianych przed wprowadzaniem nowelizacji ustawy oraz niektórych innych ustaw było m.in.:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ zmniejszenie skali występowania tzw. "szarej strefy" w zakresie gier na automatach do gier oraz gier w Internecie; ✓ zapewnienie najwyższego możliwego poziomu ochrony obywateli, w tym osób małoletnich, przed szkodliwymi skutkami hazardu związanymi z grą na automatach do gier i grą w Internecie. ✓ stworzenie takiego środowiska prawnego i wyposażenia w takie narzędzia Państwo, by umożliwiając dorosłym obywatelom uczestniczenie w grach hazardowych, jednocześnie zachować elementy wpływające na ich ochronę przed uzależnieniem i zapewniające prawidłowy przebieg gier. <p>Dzisiaj po ponad roku od wejścia w życie omawianej nowelizacji ustawy podejmiemy pytanie, czy zakładane przez ustawodawcę cele udało się osiągnąć?</p> <p>Witam w naszym gronie prelegentów, którzy w wybranych aspektach będą omawiali odnośne zagadnienie. Witam zatem przedstawicieli:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Ministerstwa Edukacji Narodowej: Panią Agnieszkę Ludwin, zastępcę dyrektora Departamentu Wychowania i Kształcenia Integracyjnego ➤ Ministerstwa Finansów: Panią Justynę Przekopiak – dyrektora Departamentu Podatków Sektorowych, Lokalnych oraz Podatku od Gier oraz Pana Pawła Bienkowskiego –Naczelnika wydziału gier hazardowych ➤ Ministerstwa Zdrowia: Panią Joannę Głazewską Naczelnika Wydziału w Departamencie Zdrowia Publicznego oraz Panią Martę Gramałę Specjalistę w Departamencie Zdrowia Publicznego ➤ DANUTĘ MUSZYŃSKĄ Kierownik Funduszu Rozwiązywania Problemów Hazardowych, reprezentującą Krajowe Biuro do Spraw Przeciwdziałania Narkomanii; ➤ Krzysztofa BRZÓZKĘ. Dyrektora Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych; ➤ Witam Panią ➤ Magdalенę SMAŚ-MYSZCZYSZYN. Superwizora KBPN, Kierownika programowego Szkoły terapii uzależnień SWPR; ➤ Iwonę SZTAJNER, Kierownika Poradni Profilaktyki, Leczenia i Terapii Uzależnień w Lublinie i Puławach Stowarzyszenia Monar; ➤ Dr. n. med. Andrzeja SILCZUKA. Kierownika Zakładu Profilaktyki Uzależnień, Instytutu Psychiatrii i Neurologii w Warszawie. <p>Witam bardzo serdecznie wszystkich przybyłych uczestników i zapraszam do debaty.</p>
<p>19 czerwca 2018 r. Konstancin-Jeziorna</p>	<p>Wystąpienie Pani Poseł Małgorzaty Zwiercan podczas konferencji i walnego zebrania w Konstancinie-Jeziorna nowo powstałego Ogólnopolskiego Związku Pracodawców Podmiotów Leczenia Uzależnień. Wśród uczestników Konferencji byli m.in.: ks. bp Tadeusz Bronikowski, Przewodniczący Zespołu Komisji Episkopatu Polski ds. Apostolstwa Trzeźwości, dr Piotr Jabłoński, Dyrektor Krajowego Biura ds. Przeciwdziałania Narkomanii, Jadwiga Fudała, Kierownik Działu Lecznictwa Odwykowego i Programów Medycznych Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.</p> <p>Zaproszeni Goście:</p> <p>Minister Zdrowia – Łukasz Szumowski;</p> <p>Eksceleńcja ks. bp Tadeusz Bronikowski, Przewodniczący Zespołu Komisji Episkopatu Polski ds. Apostolstwa Trzeźwości)</p> <p>Przewodniczący Komisji Zdrowia Sejmu RP - Poseł Bartosz Arłukowicz;</p> <p>Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia – Andrzej Jacyna</p> <p>Prezes Ogólnopolskiego Związku Pracodawców Podmiotów Leczenia Uzależnień - Marek Grzyb (NZOZ Ośrodek Terapii Uzależnień Sp. z o.o. w Parzyniechach)</p> <p style="text-align: center;">Szanowni Państwo</p>

Podziękowanie i ewentualne obszary działania Związku

Pragnę podziękować za zaproszenie na walne zgromadzenie Ogólnopolskiego Związku Pracodawców Podmiotów Leczenia Uzależnień z siedzibą w Częstochowie i jednocześnie wyrazić słowa uznania wobec inicjatorów i członków nowo powstałego Związku, który, jak się wydaje, może podjąć długofalową i konstruktywną współpracę ukierunkowaną na:

- ciągle podwyższanie standardów świadczonych usług w zakresie terapii uzależnień;
- rozwój placówek leczniczych, w tym tych, które są zrzeszone i które Państwo reprezentują;
- ochronę praw członków oraz reprezentowania ich wobec dysponentów środków publicznych przeznaczonych na terapię uzależnień.

Współczesne wyzwania

Dodatkowo, zmieniająca się rzeczywistość i nowe wyzwania w dziedzinie uzależnień nakładają na nas wymóg:

- coraz lepszej organizacji systemu leczenia,
- ujednoczenia istniejącego ustawodawstwa,
- tworzenia regulacji prawnych, które będą stanowić adekwatną odpowiedź na współczesne wyzwania,
- **modyfikacji** modelu opieki i leczenia, które podniosą efektywność terapii.

Jest to naszym wspólnym zadaniem, które wymaga wielostronnej współpracy osób reprezentujących m.in. placówki prowadzące detoksykację, stacjonarne placówki psychoterapii i rehabilitacji, ambulatoryjne przychodnie/poradnie terapeutyczne, różnego rodzaju programy, jak programy leczenia substytucyjnego, czy programy ograniczania szkód zdrowotnych, punkty dziennego pobytu typu drop-in, noclegownie, czy hotele i mieszkania readaptacyjne.

Jestem przekonana, że pracodawcy podmiotów leczenia uzależnień mają w tym szczególną rolę do odegrania. Mam nadzieję, że współpraca Związku i Parlamentarnego Zespołu ds. Rozwiązywania Problemów Uzależnień może przynieść dobre efekty.

Parlamentarny Zespół ds. Rozwiązywania Problemów Uzależnień, któremu przewodniczę, widzi potrzebę dostosowania obowiązujących uregulowań prawnych do istnienia zjawisk, między innymi takich jak:

- nowe substancje psychoaktywne, w tym dopalacze,
- uzależnienia behawioralne,
- coraz bardziej kompleksowe postrzeganie profilaktyki i zapobiegania uzależnieniom,
- istnienie ośrodków terapii uzależnień oferujących usługi niefinansowane ze środków publicznych,
- stale poszerzające się zapotrzebowanie na profesjonalną psychoterapię uzależnień oraz na wsparcie psychologiczne dla rodzin osób uzależnionych.

Głównym celem istnienia Zespołu jest stworzenie nowego aktu prawnego – ustawy, która w sposób kompleksowy obejmie obecne i przyszłe potrzeby systemu zapobiegania, przeciwdziałania i terapii uzależnień. Słuszne jest wykorzystanie sprawdzonych, dobrze funkcjonujących rozwiązań ustawowych oraz zmiana dotychczasowych, nierealizujących aktualnych potrzeb systemu uregulowań określonych w ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Przykład tematu spotkania Parlamentarnego Zespołu

W realizację głównego celu wpisane są kilkuletnie konsultacje w ramach posiedzeń Parlamentarnego Zespołu ds. Rozwiązywania Problemów Uzależnień z gronem profesjonalistów, specjalistów i praktyków zapobiegania, przeciwdziałania i terapii uzależnień.

Przykładem aktualnych planów jest przygotowywane posiedzenie Parlamentarnego Zespołu ds. Rozwiązywania Problemów Uzależnień pt.: Efekty przyjęcia Ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 13.01.2017 r. poz. 88). Będzie ono poświęcone ocenie efektów wprowadzenia tej ustawy, w obszarach takich, jak:

		<ul style="list-style-type: none"> ✓ Skala zmian w liczbie pacjentów uzależnionych od hazardu korzystających z placówek leczniczych; ✓ Skala zmian w ograniczaniu tzw. „szarej strefy” w zakresie gier na automatach do gier oraz gier w Internecie; ✓ Funkcjonowanie narzędzi prawnych umożliwiających blokowanie stron internetowych nielegalnych operatorów, jak również utrudnianie dokonywania płatności na ich rzecz; ✓ Wzrost poziomu ochrony obywateli, w tym osób małoletnich, przed szkodliwymi skutkami hazardu związanymi z grą na automatach do gier i grą w Internecie; ✓ Elementy wpływające na ochronę obywateli przed uzależnieniem i zapewnienie prawidłowego przebiegu gier; ✓ Zmiany w organizacji gier; ✓ Skuteczność kar za nieprzestrzeganie ustawy. <p style="text-align: center;"><i>Zaproszenie do współpracy</i></p> <p>Wymieniłam tu jeden tematyczny przykład. Ale przyjmując założenie, że tylko działania oparte na pełnej współpracy mogą przynieść realną korzyść, pragnę zaprosić do wspólnego działania wszystkie zaangażowane w dziedzinę uzależnień osoby i instytucje. Członkowie Parlamentarnego Zespołu ds. Rozwiązywania Problemów Uzależnień pozostają otwarci na Państwa inicjatywy oraz propozycje zagadnień, które wzbogacą plan pracy Zespołu.</p> <p style="text-align: center;"><i>Główny punkt odniesienia</i></p> <p>Na zakończenie chciałabym zauważyć, że to spotkanie zorganizowane w Centrum Animacji Misyjnej Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego Księży Pallotynów wyraźnie eksponuje podstawową prawdę o personalizmie chrześcijańskim. Na gruncie profilaktyki, przeciwdziałania i terapii uzależnień oznacza ona, że głównym punktem odniesienia naszych działań powinno być zawsze dobro pacjenta.</p> <p style="text-align: center;"><i>Życzę Państwu owocnych obrad</i></p>
	<p>4 czerwca 2018 r. Centrum Prasowe FOKSAL, Dom Dziennikarza 00-366 Warszawa, ul. Foksal 3/5.</p>	<p>Wystąpienie Pani Poseł Małgorzaty Zwiercan podczas Konferencji <i>Porno - kokaina na kliknięcie. Medyczne, psychologiczne i prawne uwarunkowania współczesnej pandemii</i>. Konferencja miała miejsce podczas wspólnego posiedzenia Zespołów Parlamentarnego Zespołu ds. Rozwiązywania Problemów Uzależnień i Parlamentarnego Zespołu na rzecz Polityki i Kultury Prorodzinnej. Centrum Prasowe FOKSAL, Dom Dziennikarza 00-366 Warszawa, ul. Foksal 3/5.</p> <p>W ramach posiedzenia Zespołów Parlamentarnych i we współpracy z Fundacją Edukacji Zdrowotnej i Psychoterapii odbyła się konferencja poświęcona problematyce pornografii i uzależnień</p> <p>Program Konferencji obejmował następujące wystąpienia:</p> <p>Dr Jerzy FERENZ – prawnik, adwokat: <i>Czy prawo polskie adekwatnie chroni społeczeństwo przed pornografią w realiach współczesnego społeczeństwa informacyjnego?</i></p> <p>Katarzyna STĘPKOWSKA – UKSW, psycholog, socjolog: <i>Uzależnienie od pornografii – uwarunkowania, przebieg, konsekwencje.</i></p> <p>Sharon SLATER – prezes Family Watch International: <i>Pornografia – współczesne zagrożenie dla zdrowia publicznego, z perspektywy Stanów Zjednoczonych.</i></p> <p>Dr Bogdan STELMACH – seksuolog zajmujący się terapią osób uzależnionych od pornografii: <i>Jak pornografia zmienia wzorce myślenia i zachowania młodzieży? – przegląd mechanizmów.</i></p> <p>Dr Szymon GRZELAK – Instytut Profilaktyki Zintegrowanej: <i>Młodzież wobec pornografii - Wyniki najnowszych badań Instytutu Profilaktyki Zintegrowanej.</i></p> <p>Bogna BIAŁECKA – psycholog, prezes Fundacji Edukacji Zdrowotnej i Psychoterapii: <i>Jak pornografia niszczy kobiety?</i></p> <p>Dawn HAWKINS: <i>Porno - epidemia - sposoby walki.</i></p> <hr/> <p>Wystąpienie Pani Poseł Małgorzaty Zwiercan poprzedzające Konferencję podkreślało konieczność podejmowania inicjatyw profilaktycznych, edukacji społecznej i przeciwdziałania współczesnym formom uzależnień behawioralnych i od narkotyków.</p> <p>Treść wystąpienia Pani Poseł:</p> <p>Szanowni Państwo, bardzo wszystkim dziękuję za przybycie.</p> <p>Inicjatywy takie jak dzisiejsza są ważne, ponieważ poruszamy temat, który zazwyczaj jest albo bagatelizowany, albo dotykany bardzo pobieżnie. Żyjemy w czasach kiedy zdjęcia,</p>

		<p>filmy czy kolorowe gazetki o treściach pornograficznych często traktowane są jako jedna z form rozrywki. Dostęp do tego typu materiałów jest praktycznie całkowicie nieograniczony. Tymczasem z uzależnieniem od pornografii zmagają się coraz więcej osób, do tego bardzo młodych. Zaczyna ono kierować ich życiem przez co negatywnie wpływa na relacje w rodzinie, a w przypadku dzieci na ich rozwój i późniejsze funkcjonowanie w społeczeństwie.</p> <p>Jednym z powodów, dla którego założyłam pierwszy w historii polskiego parlamentaryzmu Zespół ds. Rozwiązywania Problemów Uzależnień, jest niewystarczająca ilość miejsca w debacie publicznej poświęconego tematyce nałogów. Przez brak odpowiedniej dyskusji i konsultacji wciąż istnieje w naszym społeczeństwie wiele błędnych przekonań, które w konsekwencji uniemożliwiają dostrzeżenie problemu oraz odpowiednio szybką reakcję. Wciąż np. funkcjonuje pogląd, że uzależnienie dotyka jedynie osoby z niższych warstw społecznych, podczas gdy choroba ta nie wybiera według żadnego klucza, a uzależniony może być każdy, nawet lekarz czy nauczyciel.</p> <p>Uzależnienie od pornografii to temat jeszcze mniej popularny niż uzależnienie od alkoholu czy innych używek. Marginalizacja tego problemu jest niestety bardzo głęboka. O tym trzeba przede wszystkim rozmawiać. Konieczne jest podejmowanie działań, które na celu będą miały wzrost ogólnego poziomu wiedzy o mechanizmach i uwarunkowaniach dotyczących nas nałogów, byśmy w odpowiednim czasie potrafili albo prosić o pomoc dla siebie, albo w skuteczny sposób pomóc osobom z naszego najbliższego otoczenia.</p> <p>W imieniu całego Zespołu ds. Rozwiązywania Problemów Uzależnień dziękuję Fundacji Edukacji Zdrowotnej i Psychoterapii za dzisiejszą konferencję, ekspertom za podzielenie się z nami swoją wiedzą a wszystkim gościom za uczestnictwo w tym wydarzeniu. Jestem przekonana, że dla każdego z nas będzie to cenne doświadczenie. Dziękuję.</p>
	<p>26 maja 2018 r. Szkoła Wyższa Przymierza Rodzin w Warszawie Ul. M. Grzegorzewskiej 10; 02-778 Warszawa</p>	<p>Wystąpienie Pani Poseł Małgorzaty Zwiercan w Szkole Wyższej Przymierza Rodzin w Warszawie podczas Konwersatorium nt. uzależnień behawioralnych. W Konwersatorium wzięła udział społeczność akademicka Szkoły Wyższej Przymierza Rodzin w Warszawie. Wśród uczestników Konwersatorium można wymienić prof. dr hab. Elżbietę Mycielską-Dowgiałło Rektor SWPR oraz dr. Piotra Jabłońskiego, Dyrektora Krajowego Biura ds. Przeciwdziałania Narkomanii.</p> <p>Wykład Pani Poseł był zatytułowany: Współczesne wyzwania i kierunki zmian legislacyjnych w lecznictwie uzależnień.</p> <p>Szanowni Państwo</p> <p>Uzależnienie i jego leczenie jest niestety w Polsce obszarem od lat zaniedbanym. Brakuje odpowiedniego ustawodawstwa, miejsc do dyskusji a często nawet dobrej woli do polepszenia tego stanu czy chociażby dostrzeżenia problemu. I choć powoli dzisiejsza rzeczywistość zaczyna się zmieniać, to wciąż jeszcze musimy włożyć wiele pracy, by zobaczyć zadowalające nas efekty.</p> <p>Jako terapeuta uzależnień oraz przewodnicząca Parlamentarnego Zespołu ds. Rozwiązywania Problemów Uzależnień z doświadczenia wiem o wadach i niedociągnięciach obecnego systemu profilaktyki, przeciwdziałania, terapii, redukcji szkód oraz widzę możliwości gruntownych zmian w tym obszarze. Wchodząc do parlamentu jako poseł za jeden z głównych celów postawiłam sobie pracę na rzecz tych zmian. W styczniu 2016 roku założyłam pierwszy w historii Sejmu RP Parlamentarny Zespół ds. Rozwiązywania Problemów Uzależnień. Jest on miejscem debaty, w którym teoretycy i praktycy rozwiązywania problemów uzależnień, ci którzy stosują prawo i ci, którzy je tworzą, mogą wymieniać swoje poglądy, prowadzić debatę. Parlamentarny Zespół jest też miejscem, w którym wszyscy na co dzień zajmujący się walką z uzależnieniami, jak Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii, dyrektorzy Wojewódzkich Ośrodków Terapii Uzależnień, Krajowa Rada Związków i Stowarzyszeń Abstynenckich, różne fundacje i stowarzyszenia oraz wiele innych osób, mogą dyskutować o rozwiązaniach, które będą odpowiadały rzeczywistym potrzebom pacjentów i systemu lecznictwa, a nie tylko o tych, które wynikają z teoretycznych założeń.</p> <p>Ważne jest dla mnie, żeby podejmowane przez nas działania były skorelowane z panującymi realiami. Żeby nie tworzyć prawa, którego później nie da się skontrolować czy egzekwować. Do niczego to nie prowadzi. Przykładem, który chciałabym przywołać w tym miejscu jest wydatkowanie przez gminy kwot zebranych z tzw. <i>korkowego</i>. Jak</p>

wszyscy dobrze wiemy, są to pieniądze, które powinny zostać przeznaczone na realizację przedsięwzięć profilaktycznych i rozwiązujących problemy uzależnień. Przez moją ponad dwuletnią pracę parlamentarzysty zbierałam z gmin informacje na ten temat i mogę z całą stanowczością stwierdzić, że w wielu przypadkach środki te nie są wydatkowane zgodnie z przeznaczeniem. Kupuje się z nich aparaty fotograficzne, finansuje wycieczki szkolne, wyjazdy rehabilitacyjne, czy obozy szkoleniowe Młodzieżowych Drużyn Pożarniczych. To tylko nieliczne przykłady szeregu dofinansowań, których udzieliły gminy z pieniędzy przeznaczonych na zabezpieczenie podstawowych potrzeb systemu profilaktyki, przeciwdziałania i leczenia osób uzależnionych.

Takie nadużycia są możliwe, ponieważ ustawa pozwala gminom na swobodną interpretację słuszności podejmowanych inicjatyw. I choć np. Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych co roku wydaje Rekomendacje do realizowania i finansowania gminnych programów profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych, to nie są to wytyczne, dla których istniałyby narzędzia prawne umożliwiające ich egzekwowanie, a jedynie zalecenia.

Co jest jednak istotne to fakt, że zalecenia te mogłyby okazać się wystarczające, a już na pewno miałyby większy sens i większą efektywność, gdyby władze samorządowe uznały uzależnienie za realny problem. Na podstawie niektórych z nadesłanych mi odpowiedzi podczas zbierania informacji dotyczących wydatkowania *korkowego* można odnieść wrażenie, że do tego jest niestety daleko. W przesłanych mi pismach mogłam przeczytać m.in.:

„Tak jak wielokrotnie pisałam, pieniądze pochodzące z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych wydajemy zgodnie z prawem. Zapraszam Panią do Gminy, aby zapoznać się z faktycznymi problemami mieszkańców”.

Wielokrotnie byłam również odsyłana do samodzielnych poszukiwań w Biuletynie Informacji Publicznej. To jasno pokazuje obojętność, niewiedzę i niekompetencję samorządowców w obszarze wyzwań jakie stanowi problem uzależnień. Czasami ignorancja ta prowadzi do sytuacji, w której na terenie wielu powiatów, w żadnej z gmin nie działa poradnia leczenia uzależnień, co w praktyce oznacza brak dostępu do podstawowej opieki dla osób uzależnionych.

Z przykrością stwierdzam, że takich miejsc, jak chociażby Łomża, której władze świadomie odmawiają organizacji przedsięwzięć sponsorowanych przez browary, tym samym ograniczając promocję alkoholu, jest w Polsce niewiele.

Według przekonań niektórych, należałoby bardziej zaostrzyć prawo, wymusić odpowiednie działania na lokalnych władzach. Nie jest to jednak odpowiednia droga. Ustawowe ograniczenia poprzez zabranie samorządom ich samorządności sprzyjałyby jedynie konfliktowi między władzą centralną a lokalną, nie zaś rozwiązaniu problemu.

Bez zmiany mentalności samorządowców żadne nowe regulacje prawne nic nie wniosą. Przykładem może być ostatnia nowelizacja Ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, dająca lokalnym władzom możliwość na mocy uchwał ograniczenia punktów oraz godzin sprzedaży napojów alkoholowych na terenach podległych danej radzie gminy. Dzięki nowym regulacjom władze gmin mają duże pole oddziaływania, przeciwdziałania, a jednak niewiele robią.

Oczywiście, konieczność zmiany prawa również jest bezsprzeczna. Nie chodzi jednak o jego zaostrzenie w stosunku do samorządów. Obecnie obowiązujące ustawy powstały wiele lat temu i wiele z ich zapisów nie ma już odniesienia do rzeczywistości. Powoli zmienia się spojrzenie na uzależnienie, jako wyłącznie chorobę danego pacjenta, a zaczyna się mówić o współuzależnieniu, o chorobie całego systemu rodzinnego, z którym bardzo często zmagają się najbliżsi chorego. Zaczynamy również mówić o tym, że uzależnienie nie jest tylko dolegliwością ludzi z niższych warstw społecznych, ale może dotknąć każdego - lekarza, nauczyciela, księdza, czy kierowcę.

Niewielkie zmiany w obecnym ustawodawstwie cieszą i dają nadzieję, jak ta wynikająca z mojej interwencji, polegająca na zlikwidowaniu obowiązku posiadania przez osobę współuzależnioną skierowania na terapię. Nie ulega jednak wątpliwości, że to nie wystarczy, że potrzebna jest zmiana gruntowna.

Ustawy regulujące rozwiązywanie problemów uzależnień muszą uwzględniać nowe trendy i doświadczenia w psychoterapii uzależnień. Muszą także racjonalizować organizację systemu leczenia, czy funkcjonowanie dwóch odrębnych agend Ministerstwa Zdrowia: Krajowego Biura ds. Przeciwdziałania Narkomanii i Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych. W mojej ocenie istnienie dwóch

	<p>instytucji, które <i>de facto</i> zajmują się tym samym - uzależnieniami - jest bezzasadne. Tym bardziej, że, jak się okazuje, nie konsultują one własnych działań i nie posiadają systemowych mechanizmów współpracy, czy wymiany doświadczeń. Połączenie tych dwóch bytów wydaje się być uzasadnione również w kontekście częstego współwystępowania u osób uzależnionych różnych form uzależnienia.</p> <p>Na poziomie ustaw musi zostać rozwiązana także kwestia funkcjonowania Wojewódzkich Ośrodków Terapii Uzależnienia i Współuzależnienia, których potencjał jest niewykorzystywany.</p> <p>Nowa ustawa na nowo powinna uregulować system uzyskiwania środków pochodzących z wydawania zezwoleń na hurtowy obrót alkoholem, które stanowią dochód samorządu województwa. W praktyce, hurtownia płaci za wydanie zezwolenia w jednym województwie, uzyskując tym samym możliwość prowadzenia sprzedaży w całym kraju. Istnieją zatem ogromne dysproporcje pomiędzy województwami, w wysokościach uzyskiwanych przez marszałków środków przeznaczanych na wymienione w ustawie działania związane z przeciwdziałaniem uzależnieniom, w tym także działalność Wojewódzkich Ośrodków Terapii Uzależnień i Współuzależnienia. Różnice wynoszą nawet kilkukrotność uzyskiwanych sum i nie wpływają dobrze na holistyczny system przeciwdziałania uzależnieniom.</p> <p>Prawnie powinny zostać również uregulowane wszelkie kwestie nadzoru nad niezarejestrowanymi podmiotami leczniczymi, które, jako zwykłe podmioty gospodarcze, w ramach swojej działalności prowadzą terapię uzależnień oraz organizują stacjonarne i całodobowe pobyty pacjentów. Obecny brak kontroli nad takimi instytucjami jest szkodliwy nie tylko w kontekście zarejestrowanych placówek, ale co istotniejsze zmniejsza bezpieczeństwo osób uzależnionych, szukających w tych instytucjach pomocy.</p> <p>Problemem, który trzeba rozwiązać, jest także czas oczekiwania na leczenie uzależnienia. Podobnie jak w innych jednostkach chorobowych, także i tutaj czas odgrywa podstawową rolę. Osoba, która chce podjąć leczenie powinna mieć taką możliwość od razu i anonimowo. Oczekiwanie na leczenie sprawia, że wiele osób rezygnuje z niego, co przynosi szkodliwe skutki społeczne. NFZ nie jest również otwarty na nawet sprawdzone terapie eksperymentalne. Brakuje miejsc dla osób w specyficznej sytuacji, np. starszych, niepełnosprawnych czy z małymi dziećmi. System jakby o nich zapomniał.</p> <p>W moim odczuciu konieczne jest powołanie krajowego konsultanta ds. uzależnień, ponieważ leczenie uzależnień powinno być samodzielną dziedziną opieki zdrowotnej. Leczenie uzależnień reprezentowane przez konsultanta krajowego ds. psychiatrii, nie pozwala na wystarczające uwzględnianie specyfiki problemu uzależnień.</p> <p>Przywołane przeze mnie problemy to tylko najważniejsze „bolączki” istniejącego systemu. Jestem przekonana, że jeszcze w tej kadencji Sejmu RP uda się dokonać koniecznych zmian, by nie tylko terapeutom, ale przede wszystkim pacjentom, walka z uzależnieniem przychodziła łatwiej.</p>
<p>24 września 2017 r. Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie</p>	<p>Udział Pani Poseł Małgorzaty Zwiercan w Narodowym Kongresie Trzeźwości 21-23 września 2017 r. zorganizowanym na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Poseł Małgorzata Zwiercan wzięła udział w dyskusji panelowej zatytułowanej: <i>Narodowy Program Trzeźwości – jak go skutecznie realizować?</i> „Narodowy Program Trzeźwości – jak go skutecznie realizować?”.</p> <p>Problem z nadmiarem spożywania alkoholu i choroba alkoholowa to nie jest sprawa indywidualna, to nie problem naszych sąsiadów czy kogoś z rodziny. Ten problem dotyczy każdego z nas. Każdy z nas bowiem w sposób pośredni lub bezpośredni zetknął się z kimś pijanym, agresją po alkoholu czy słyszał o popełnieniu przestępstwa pod wpływem. W Polsce mamy do czynienia co raz częściej ze zjawiskiem uzależnienia na różne środki. Bardzo często osoba uzależniona od alkoholu ma innego typu uzależnienie. Dlatego w perspektywie czasowej musimy myśleć o takim rodzaju profilaktyki i leczenia, który jest odpowiedzią na aktualne wyzwania wobec uzależnień, które na wielu obszarach wymagają poprawy lub całkowitych zmian.</p> <p>Kiedyś istniało takie przeświadczenie, że z alkoholem mają problem tylko rodziny patologiczne, ludzie biedni i niewykształceni. Tymczasem jak wskazują liczne badania to problem całej społeczności, niezależnie od płci, wykształcenia, miejsca zamieszkania. Niestety również co raz częściej to problem niezależny od wieku, bo piją co raz młodszy. I piją co raz więcej.</p> <p>Wszyscy (jak tu siedzimy) zadajemy sobie pytanie, co zrobić, by chorób alkoholowych było mniej, by alkohol używano bardziej świadomie?</p>

Dróg jest na pewno kilka... Jako terapeutka uzależnień wiedziałam, że podejmując się pracy w Sejmie RP chcę dokonać pozytywnych zmian w świadomości społecznej związanych z używaniem m.in. alkoholu. Dlatego 29 stycznia 2016 roku założyłam w Sejmie RP Parlamentarny Zespół ds. Rozwiązywania Problemów Uzależnień. Powstanie zespołu – w moim przekonaniu – to był bardzo ważny, miły krok, by w polskim parlamencie rozmawiać o problemach związanych z uzależnieniami. Dotychczas nie było takiego zespołu i także nie było debaty w tym zakresie. Ta zmiana sprawiła, że Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, dyrektorzy Wojewódzkich Ośrodków Uzależnień, Krajowa Rada Związków i Stowarzyszeń Abstynenckich, fundacje i stowarzyszenia walczące z uzależnieniami i wiele osób znalazło kolejne miejsce wymiany doświadczeń. Często wymiany między praktykami a teoretykami, tymi, którzy stosują prawo i tymi, którzy je tworzą.

Mam nadzieję, że podczas pracy zespołu, jeszcze do końca kadencji uda się mi oraz instytucjom współpracującym z zespołem wypracować taki projekt ustawy, który będzie odpowiadał na aktualne i przyszłe potrzeby osób uzależnionych, który będzie zabezpieczał skuteczniej obywateli przed problemem uzależnień.

Doświadczenie, które przynosi także mi praca w Zespole jest wyjątkowe, bo to właśnie z tej perspektywy widać najwięcej. Właśnie dzięki m.in. pracy w zespole zyskałam dodatkową wiedzę, która wykorzystuję podczas rozmów w ministerstwie zdrowia.

Potrzebne są duże, ale i małe kroki, bo im więcej będziemy rozmawiać o chorobie alkoholowej, tym bliżej będziemy rozwiązań, które mogą z nią skutecznie walczyć. Dlatego wszelkiego typu konferencje, sympozja, spotkania zarówno z teoretykami, jak i praktykami w zakresie uzależnień są niezwykle cenne. Preferowałabym, żeby parlamentarzyści aktywnie włączali się w swoich okręgach wyborczych w działania profilaktyczne, wspierali samorządy, ale i sami inicjowali działania na rzecz trzeźwości narodu

Chciałabym, żeby efektem Narodowego Kongresu Trzeźwości było wypracowanie Narodowego Programu Trzeźwości, który nie w teorii, a w praktyce realizowany byłby na obszarze naszego kraju.

Oczywiście to tylko krocze, by uzależnionym pomóc.

Niestety wciąż borykamy się – także na poziomie ustaw - z przekonaniem, że uzależnienie to nie jest choroba. Z tego miejsca chcę ponownie podkreślić, że jest to choroba jak każda inna, także mogąca prowadzić do powikłań i śmierci. Inne jest tylko to, że ma większe skutki społeczne. Dlatego nie możemy mówić, że picie to sprawa indywidualna, to sprawa wszystkich Polaków. To właśnie chciał podkreślić polski parlament przyjmując uchwałę w sprawie zwiększenia troski o trzeźwość narodu.

Okres rządów Prawa i Sprawiedliwości przyniósł pozytywne zmiany w walce z uzależnieniami. We wrześniu 2016 roku weszło w życie rozporządzenie Rady Ministrów powołujące Narodowy Program Zdrowia (NPZ) na lata 2016-2020. W rozporządzeniu wprowadzono nowe możliwości finansowania zadań z obszaru zdrowia publicznego, w tym na cel operacyjny „Profilaktyka i rozwiązywanie problemów związanych z używaniem substancji psychoaktywnych, uzależnieniami behawioralnymi i innymi zrachowaniami problemowymi”. W tej chwili Narodowy Program Zdrowia sprawia, że uzależnieni, ale i ich bliscy mają większy dostęp do bardziej zróżnicowanej oferty, bo środki płyną nie tylko z budżetu państwa, a rozdysponowywane są w drodze konkursu ofert.

Nie wszystko jednak da się centralnie zaplanować, dlatego moją uwagę zwróciły gminne programy przeciwdziałania alkoholizmowi. Ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi zakłada, że „W celu pozyskania dodatkowych środków na prowadzenie działań związanych z profilaktyką i rozwiązywaniem problemów alkoholowych gminy pobierają opłatę za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych”. Od dwóch lat analizuję środki wydawane z tzw. korkowego przez gminy w swoim okręgu wyborczym. Ze zgromadzonych przeze mnie danych wynika, że wiele gmin tworzy nie do końca zgodne z ustawą Gminne Programy Profilaktyczne. W rezultacie wydają te środki niezgodnie z ich przeznaczeniem. Często gminy za te pieniądze organizują pikniki czy festyny, która przeznaczone są dla mieszkańców. Teoretycznie mogłyby stanowić alternatywę dla spożywania alkoholu i właściwie wypełniać założenia ustawy. Często jednak podczas takich imprez sprzedaje się alkohol, a jednym ze sponsorów bywa - paradoksalnie - lokalny browar.

Tymczasem dobrze zrealizowany Gminny Program Przeciwdziałania Alkoholizmowi zakłada wieloaspektowe zajęcie się problemem i współdziałanie wielu instytucji mogących w jego realizacji pomóc. Bardzo ważne jest, by gmina zdiagnozowała największe swoje potrzeby, charakterystyczne dla danej lokalnej społeczności i w zindywidualizowany sposób budowała Gminny Program.

W programach – moim zdaniem trzeba iść dwutorowo - pomagać, tym, którzy są już uzależnieni, ale także pokazywać skutki nadużywania alkoholu tym, którzy po niego nie sięgnęli, czyli najmłodszym. Niewątpliwie jednak stworzenie programów informacyjnych, edukacyjnych nastawionych na profilaktykę w oparciu nie tylko o papierowo ulotki, ale i platformy edukacyjne, nowoczesne media, portale społecznościowe jest krokiem w dobrym kierunku.

Niestety z przesyłanych danych przez gminy wynika także, że środki pozyskane z korkowego są jedynym źródłem finansowania Gminnych Programów Przeciwdziałania Alkoholizmowi. Pamiętajmy jednak, że przeciwdziałanie alkoholizmowi jest jednym z zadań własnych gmin i gmina może – niestety najczęściej tego nie robi – przeznaczyć dodatkowe środki własne. Tutaj konieczna jest zmiana stereotypów myślowych. Ograniczenie rozwoju choroby alkoholowej w danej społeczności jest równie ważne jak budowa dróg czy stadionów.

Wzrastające spożywanie alkoholu przez polskich obywateli jest bardzo niepokojące. Pozorne zyski dla budżetu państwa, jakie przynosi akcyza nie rekompensują strat społecznych, wynikających z nadmiaru spożywania alkoholu. Człowiek nadużywający alkoholu nie panuje nad swoim życiem, nie potrafi właściwie wypełniać swoich ról społecznych i zawodowych. Nadmierne spożywanie alkoholu sprawia, że degeneracji ulega nie tylko osoba go spożywająca, ale także wszyscy, którzy są wokół niej. Wielu badaczy podkreśla, że spożywanie alkoholu osłabia państwo w wymiarze i społecznym, i politycznym, a naród, który pije prowadzi siebie do przepaści. Bo z ludzi myślących i zaradnych obywatele stają się podobni do zwierząt i nie kontrolują swoich odruchów i zachowań. Nie przez przypadek w czasach wojennych używano alkoholu podczas operacji, by wprowadzać człowieka w stan narkotyczny umożliwiając brak odczuwania. Już wtedy odkryto także, że granica narkotyczna jest bardzo wąska i od momentu braku czucia do śmierci jest zbyt blisko.

Mówimy o skutkach społecznych używania alkoholu, ale przecież równie ważne są skutki zdrowotne. Organizm – wcale nie tylko nałogowego alkoholika – ale i osoby sporadycznie spożywającej alkohol - narażony jest na olbrzymie spustoszenie. Słyszymy często o marskości wątroby, ale wszystkie organy będące w ludzkim ciele ulegają zniszczeniu. Na działanie alkoholu silnie reaguje mózg, a nawet jego niewielkie dawki sprawiają, że działanie kory mózgowej jest zaburzone, a komórki mózgu obumierają z każdym wypitym łykiem alkoholu.

W niektórych badaniach przeważają opinie, że najgorsi nie są chorzy alkoholicy, a przede wszystkim nieuzależnione osoby pijące. I o nich też musimy pamiętać.

Moim zdaniem to państwo powinno ograniczać podaż i popyt alkoholu poprzez zrjonalizowaną politykę wobec wytwórców i reklamodawców napojów alkoholowych. Odpowiedzialność państwa w tym zakresie jest olbrzymia i powinna się skupiać na dobrym formułowaniu prawa, i jeszcze lepszym jego egzekwowaniu. Niewątpliwie potrzebna jest nie nowelizacja, ale zmiana ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholowi. Ten obowiązujący w Polsce akt prawny nie nadąża za zmieniającymi się potrzebami, zostawia niepotrzebne luki, które wykorzystują koncerny produkujące i sprzedające alkohol. Jednym z rozwiązań jest zmniejszenie liczby punktów, w których można kupić napój alkoholowy. Szczególnie należy zweryfikować te miejsca, w których używki sprzedawane są całą dobę. Dlatego też nie możemy promować odpowiedzialnego picia w środkach masowego przekazu. Możemy natomiast stwarzać kampanie społeczne, które pokazują skutki używania alkoholu, możemy mówić, że picie codziennie jednego piwa to jest problem i nie należy go lekceważyć. Trzeba podkreślić, że poza emisją reklamy media, w szczególności media publiczne, mają obowiązek spełniać misję społeczną. W telewizji brakuje programów, które wspierałyby osoby uzależnione i ich rodziny oraz promowały abstynencję. Liczę, że taki program powstanie w TVP Gdańsk.

Niewątpliwie w Polsce poprawy wymagają szkolenia w zakresie osób uzależnionych i nie mam tutaj na myśli szkoleń dla terapeutów, ale dla osób, które wspomagają lub stykają się z osobą uzależnioną i jej rodziną, np. policjantów,

		<p>pracowników socjalnych, kuratorów, ale także nauczycieli czy pedagogów szkolnych.</p> <p>Z pewnością jest jeszcze wiele do zrobienia, ale każdy najmniejszy krok, by było mniej pijących, jest krokiem ku wolności nas samych, naszych bliskich i całego narodu. Uchwała w sprawie zwiększenia troski o trzeźwość narodu kończy się zdaniem, że człowiek dziś wszystko może, ale nie wszystko służy jego życiu. I o tym pamiętajmy.</p>
	<p>21 października 2017 r. Gdańsk</p>	<p>Wystąpienie Pani Poseł Małgorzaty Zwiercan wygłoszone podczas I Archidiecezjalnego Kongresu Trzeźwości „Odpowiedzialność Rodziny, Kościoła, Państwa i Samorządu - Przez abstynencję wielu do trzeźwości stanowej i zawodowej wszystkich” zorganizowanego przez Ks. Bogusława Głodowskiego Archidiecezjalnego Duszpasterza Trzeźwości pod patronatem abpa Sławoja Leszka Głódzia, metropolity gdańskiego oraz Dariusza Drelichaa, wojewody pomorskiego.</p> <p>Wyniki współczesnych badań z różnych dziedzin nauki jasno pokazują, że nietrzeźwość dorosłych i sięganie po napoje alkoholowe przez dzieci i młodzież to nie tylko problem moralny, duchowy czy religijny. To nie tylko źródło ogromnego cierpienia poszczególnych osób i całych rodzin. To także bardzo poważny problem społeczny. Im więcej jest w państwie osób dotkniętych problemem alkoholowym, tym słabsze jest państwo. To właśnie dlatego władze okupacyjne zawsze dążyły do rozpijanania naszego narodu. Człowiek nadużywający alkoholu jest popadający w alkoholizm nie tylko nie jest w stanie zatroszczyć się o własny los i o los swoich bliskich. Nie jest też w stanie być dobrym uczniem czy pracownikiem. Nie jest w stanie wykorzystać dla dobra wspólnego zdobytego wykształcenia i swoich talentów. Im więcej mamy ludzi z problemem alkoholowym w szkolnictwie, służbie zdrowia, policji, wojsku czy sądownictwie, tym bardziej degenerują się relacje międzyludzkie i struktury społeczne.</p> <p>W Polsce alkoholu nadużywa coraz więcej młodych, dobrze wykształconych ludzi, których wizerunek kłóci się ze stereotypem alkoholika. Picie alkoholu w sytuacjach na przykład towarzyskich uważają za normalne, za element luzackiego i „światowego” stylu życia. Raczej nie przyszłoby im do głowy, że takie picie może mieć coś wspólnego z nałogiem. A tymczasem uzależnienie od alkoholu jest bardzo demokratyczne i może dotknąć każdego. Nie ma znaczenia wykształcenie, status, wiek, płeć. Upośledza człowieka w każdy możliwy sposób – fizycznie i psychicznie, zaburza relacje społeczne i rodzinne. Jest podstępne – rozwija się niezauważalnie. Jak długo? U jednego może to trwać kilka lat, u innego kilka miesięcy.</p> <p>Choroba alkoholowa ma dużo większy zasięg i sieje dużo większe spustoszenie, niż mogłoby się wydawać. Wynika to z tego, że jej skutki odczuwają nie tylko osoby nią dotknięte, lecz także ich otoczeni. To jest naprawdę poważny problem społeczny.</p> <p>Będąc terapeutą uzależnień, by działać na rzecz trzeźwości i poprawy jakości leczenia uzależnień, czując odpowiedzialność za trzeźwość Narodu, założyłam pierwszy w historii parlamentu Zespół ds. Rozwiązywania Problemów Uzależnień. Przewodnicząc mu dokładałam wszelkich starań, by nasza praca była merytoryczna i przynosiła wymierne skutki dla osób chorych. Głównym celem Zespołu jest stworzenie aktu prawnego – ustawy, w sposób kompleksowy, obejmującej obecne i przyszłe potrzeby przeciwdziałania i terapii uzależnień.</p> <p>Nietrzeźwość nie tylko osłabia państwo w wymiarze politycznym i społecznym. W poważny sposób osłabia też państwo w wymiarze gospodarczym i finansowym. Ludzie dotknięci problemem alkoholowym nie są bowiem w stanie wydajnie pracować, być innowacyjnymi i odpowiedzialnymi. Znacznie częściej niż inni powodują wypadki w pracy czy wypadki drogowe. Niszczą własne zdrowie fizyczne i popadają w problemy psychiczne. W sposób destrukcyjny oddziałują na inne osoby. Koszty finansowe, związane ze skutkami zdrowotnymi i społecznymi nadużywania alkoholu i alkoholizmu, sięgają wielu miliardów złotych w skali rocznej.</p> <p>Państwo ponosi wielką odpowiedzialność za to, czy i na ile podejmuje działania na rzecz trzeźwości narodu, gdyż ma w swym ręku wiele narzędzi, które takie działania czynią możliwe. Pierwszym z tych narzędzi jest prawo ustanawiane przez władzę ustawodawczą. Z pewnością prawo to powinno zostać zmodyfikowane i doprecyzowane po to, by skuteczniej niż dotąd służyło ochronie obywateli przed problemami alkoholowymi. O ile rodzina i Kościół powinny troszczyć się o trzeźwość Narodu poprzez działania na rzecz wychowania dzieci, młodzieży i dorosłych w trzeźwości, o tyle państwo ma obowiązek troszczyć się o wspieranie trzeźwości swoich obywateli poprzez mądre i precyzyjnie sformułowane prawo. Działania rodziny i Kościoła mają głównie zmniejszać popyt na alkohol. Działania państwa powinny w stanowczy i racjonalny sposób ograniczać</p>

podaż alkoholu, zwłaszcza w odniesieniu do osób nieletnich i nietrzeźwych.

Wielką odpowiedzialnością państwa jest nie tylko stanowienie mądrego i precyzyjnie sformułowanego prawa w zakresie troski o trzeźwość narodu, lecz także stanowcze i skuteczne egzekwowanie tego prawa. W Polsce nie tylko jest wielokrotnie więcej punktów sprzedaży alkoholu w przeliczeniu na liczbę mieszkańców, niż na przykład w krajach skandynawskich, lecz także jest o wiele mniej skuteczna reakcja instytucji państwowych na łamanie prawa, zwłaszcza na sprzedaż alkoholu osobom nieletnim i nietrzeźwym.

Do odpowiedzialności państwa należy również solidne przygotowanie osób i instytucji, które bezpośrednio mają wpływ na ludzi, którzy popadli w problemy alkoholowe i na ich rodziny. Zadaniem państwa jest takie przygotowanie i szkolenie policji, prokuratorów, sędziów, kuratorów i pracowników socjalnych, nauczycieli, psychologów i pedagogów szkolnych, by ludzie nadużywający alkoholu nieuchronnie ponosili wszelkie konsekwencje swoich zachowań i żeby byli w ten sposób skutecznie motywowani do podejmowania terapii. Chodzi też o to, by osoby pokrzywdzone, czy wręcz dręczone przez ludzi nadużywających alkoholu, otrzymywały szybką i skuteczną pomoc prawną, psychologiczną i materialną. Odpowiedzialnością państwa jest też tworzenie wystarczającej liczby profesjonalnie działających poradni i placówek terapii alkoholizmu.

Ważną sprawą jest także współpraca z tymi środowiskami i instytucjami, które od dziesięcioleci w sposób konsekwentny i stanowczy podejmują wysiłki na rzecz wychowania w trzeźwości i zapobiegania problemom alkoholowym.

Nasza troska o trzeźwość obejmuje również to, co dzieje się w mediach publicznych. Takie media mają do spełnienia ważną misję społeczną, która jest wprost zapisana w ich statutach. Powinny być stałe audycje, które podejmowałyby tematykę wychowania młodego pokolenia w trzeźwości, a także stałe programy o tematyce alkoholizmu oraz sposobach pomagania ludziom uzależnionym i ich współcierpiącym rodzinom. Musimy zdawać sobie sprawę, że media państwowe mają realny wpływ na sposoby myślenia i postępowania wielu ludzi.

Aktywna troska o dobro wspólne jest nie tylko obowiązkiem państwa, lecz także obowiązkiem samorządów. W praktyce, to czy i na ile państwo troszczy się o trzeźwość narodu, a także o skuteczne rozwiązywanie problemów alkoholowych, zależy w największym stopniu właśnie od sposobu funkcjonowania samorządów. To głównie na szczeblu gminy obywatele szukają wsparcia w tym, co dobre, a także skutecznej pomocy w obliczu trudności, z jakimi sami nie są w stanie sobie poradzić.

Pierwszym zadaniem samorządów – począwszy od gmin – jest solidna analiza sytuacji w środowisku lokalnym, gdy chodzi o wychowanie dzieci i młodzieży w trzeźwości, a także w odniesieniu do problemów alkoholowych oraz sposobów ich przewycięzania. Każda gmina powinna zbierać dane na ten temat oraz starannie monitorować rozwój sytuacji na swoim terenie. Powinna także diagnozować przyczyny problemów alkoholowych wśród dzieci, młodzieży i dorosłych po to, by opracowywać takie programy działania, które rzeczywiście mogą być skutecznym antidotum na nadużywanie alkoholu i na bolesne zjawiska z tym związane.

Sposoby działania samorządów w oczywisty sposób zależą w dużej mierze od postawy wójtów, burmistrzów i prezydentów miast. To od osób na tych stanowiskach mamy prawo oczekiwać zaangażowania na rzecz troski o trzeźwość lokalnej społeczności. Mamy też prawo oczekiwać od nich sprawnego i stanowczego nadzoru nad działaniem tych osób oraz tych instytucji samorządowych, które mają wpływ na to, co dzieje się na terenie gminy w zakresie wychowania w trzeźwości i rozwiązywania problemów alkoholowych.

Na co dzień zasadniczą odpowiedzialność za troskę samorządów o trzeźwość lokalnej społeczności ponoszą Gminne Komisje Rozwiązywania Problemów Alkoholowych. Ich odpowiedzialność jest duża, gdyż duże są też ich kompetencje oraz możliwości działania. Gminne Komisje dysponują odpowiednimi specjalistami i środkami materialnymi. Mają możliwość współpracy ze szkołami, policją, lokalnymi mediami, sądami rodzinnymi i dla nieletnich, sądami powszechnymi, z parafiami, z organizacjami społecznymi działającymi na rzecz trzeźwości i rozwiązywania problemów alkoholowych w środowisku lokalnym. Gminne Komisje mają też obowiązek udzielania wszechstronnej pomocy rodzinom dotkniętym pijaństwem i/czy alkoholizmem, a także kierować do sądu wnioski o przymusową terapię dla osób nadużywających alkoholu i stosujących przemoc. Z pewnością we wszystkich tych aspektach wiele Gminnych Komisji Rozwiązywania

		<p>Problemy Alkoholowe może i powinno działać w sposób bardziej aktywny i skuteczny niż dotąd.</p> <p>Ważnym zadaniem samorządów jest działanie na rzecz integracji różnych osób, środowisk oraz instytucji lokalnych na rzecz trzeźwości i skutecznego ograniczania oraz przewycięzania problemów alkoholowych.</p> <p>Podjęcie uchwały w sprawie ustanowienia roku 2017 Rokiem troski o trzeźwość Narodu jest wyrazem wielkiej odpowiedzialności za naszą ojczyznę. Dajemy w ten sposób wyraz troski o pomyślność wszystkich rodaków aktualnie żyjących w naszym kraju, jak i przyszłych pokoleń. Bez trzeźwości nie ma prawdziwej wolności i pomyślności.</p> <p>Dziękuję organizatorom Konferencji „Przez abstynencję do trzeźwości stanowej i zawodowej wszystkich” za podjęcie tej szczególnie istotnej inicjatywy. Wierzę, że pracując wspólnie możemy pomóc tysiącom chorych osób i jednocześnie ograniczyć spożycie alkoholu w naszej Ojczyźnie.</p>
	<p>17 października 2017r. Pomorski Park Naukowo-Technologiczny</p>	<p>Udział Pani Poseł Małgorzaty Zwiercan w konferencji w Pomorskim Parku Naukowo Technologicznym, dla pracowników instytucji zajmujących się profilaktyką uzależnień.</p> <p><i>Szanowni Państwo</i></p> <p>Wszyscy tutaj doskonale wiemy, że kłopoty związane z uzależnieniami są olbrzymim problemem społecznym. Ciągle brakuje w tym zakresie poważnej debaty i właściwych, systemowych rozwiązań kompleksowo traktujących uzależnienia od alkoholu, narkotyków oraz uzależnienia behawioralne.</p> <p>Właśnie dlatego 29 stycznia 2016 roku założyłam w Sejmie RP Parlamentarny Zespół ds. Rozwiązywania Problemów Uzależnień. Powstanie zespołu – w moim przekonaniu – to był bardzo ważny, miłowy krok, by w polskim parlamencie rozmawiać o problemach związanych z uzależnieniami. Dotychczas nie było takiego zespołu i także nie było szerokiej debaty w tym zakresie. Ta zmiana sprawiła, że Ministerstwo Zdrowia, Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, Krajowe Biuro do Spraw Przeciwdziałania Narkomanii, dyrektorzy Wojewódzkich Ośrodków Terapii Uzależnień, Krajowa Rada Związków i Stowarzyszeń Abstynenckich, fundacje i stowarzyszenia wspierające znalazły eksponowane miejsce wymiany doświadczeń. Często wymiany między praktykami a teoretykami, tymi, którzy stosują prawo i tymi, którzy je tworzą.</p> <p>Jak Państwo zapewne wiecie we wrześniu 2016 roku weszło w życie rozporządzenie Rady Ministrów powołujące Narodowy Program Zdrowia (NPZ) na lata 2016-2020. W rozporządzeniu wprowadzono nowe możliwości finansowania zadań z obszaru zdrowia publicznego, w tym na cel operacyjny „Profilaktyka i rozwiązywanie problemów związanych z używaniem substancji psychoaktywnych, uzależnieniami behawioralnymi i innymi zachowaniami problemowymi”. W tej chwili Narodowy Program Zdrowia sprawia, że uzależnieni, ale i ich bliscy mają większy dostęp do bardziej różnicowanej oferty, bo środki płyną nie tylko z budżetu państwa, a rozdysponowywane są w drodze konkursu ofert.</p> <p>Ostatnio również dzięki moim staraniom wprowadzono zmianę polegającą na tym, że osoby współuzależnione nie potrzebują skierowania na terapię. Mają wreszcie takie same prawa do leczenia, jak osoby uzależnione.</p> <p>W trakcie prawie dwóch lat istnienia zespołu analizowaliśmy funkcjonowanie systemu leczenia uzależnień w Polsce i zbieraliśmy materiały do pracy.</p> <p>Rozmawialiśmy m.in. na tematy związane z:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ bazą rekomendowanych programów profilaktycznych, trudnościach związanych z funkcjonowaniem bazy, współpracy instytucji tworzących bazę oraz dalszych kierunków rozwoju; ✓ realizacją efektywnej profilaktyki uzależnień oraz trudności realizatorów programów profilaktycznych dotyczących organizacji zajęć w szkołach; ✓ społeczną odpowiedzialnością producentów alkoholu za profilaktykę uzależnień. ✓ dostępem do leczenia dla pacjentów uzależnionych oraz dla członków rodzin osób uzależnionych. ✓ podstawami prawnymi funkcjonowania lecznictwa uzależnień. ✓ taryfikacją świadczeń w zakresie leczenia uzależnień dokonaną przez Agencję Oceny Technologii Medycznych ✓ dotychczasowymi trudnościami, obecnymi i przyszłymi wyzwaniem Gminnych Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych ✓ procedurami zobowiązania do poddania się leczeniu odwykowemu. ✓ potrzebą powołania funkcji konsultanta krajowego oraz konsultantów

wojewódzkich.

- ✓ niską wyceną świadczeń związanych z leczeniem uzależnień.
- ✓ rolą kościoła w walce z uzależnieniami.
- ✓ potrzebą reintegracji ze społeczeństwem osób czynnie używających substancji psychoaktywnych.
- ✓ egzekwowaniem przepisów dotyczących ograniczeń przy zakupie alkoholu a także zwiększeniem efektywności działań zmierzających do likwidacji nielegalnych punktów sprzedaży alkoholu.
- ✓ brakiem standardów leczenia osób z uzależnieniami behawioralnymi.
- ✓ gminnymi punktami konsultacyjnymi.
- ✓ wpływem reklamy na konsumpcję napojów alkoholowych.

W związku z tym, że przedmiotem dzisiejszego spotkania są gminne programy rozwiązywania problemów alkoholowych i przeciwdziałania narkomanii to na działaniu moim i komisji w tym zakresie się skoncentruję.

Od dwóch lat proszę wszystkie gminy z mojego okręgu wyborczego o zestawienia wydatków z tzw. korkowego. Tym samym otrzymuję szczegółowe raporty z realizacji gminnych programów. To co uderza, nawet w pobieżnej analizie to to, że wiele gmin zupełnie nie uwzględnia programów profilaktycznych przeciwko narkomanii. Gminy, które to w ogóle robią, w bardzo nikłym procencie przeznaczają środki na profilaktykę i leczenie innych uzależnień niż alkohol.

Niestety niektóre gminy na moje zapytanie poselskie odpowiedziały, że mam sobie poszukać w BIPie albo w odpowiedzi na pismo przeczytałam: „*Tak jak wielokrotnie pisałam, pieniądze pochodzące z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych wydajemy zgodnie z prawem. Zapraszam Panią do Gminy, aby zapoznać się z faktycznymi problemami mieszkańców Pani okręgu wyborczego*”. Dla wielu wóldarzy gmin problemy wynikające z uzależnień nie są dla nich „problemem”. Za to dziura w drodze i owszem.

Podczas rozmów w czasie posiedzeń zespołu – w którym - co jeszcze raz podkreślę - uczestniczą zarówno teoretycy, jak i praktycy rekomendowano zwiększenie udziału własnego gminy w realizację gminnych programów rozwiązywania problemów alkoholowych i przeciwdziałania narkomanii. Dzisiaj w większości pozyskiwane środki za wydawanie zezwoleń na sprzedaż alkoholu są jedynym źródłem finansowania tych programów.

Z przykrością stwierdzam również, wiele gmin wydaje środki niezgodnie z przeznaczeniem.

Na przykład. W jednej z okolicznych gmin przyznano środki jednemu ze stowarzyszeń na wycieczkę edukacyjną do Warszawy lub wyjazd rehabilitacyjno-rekreacyjny do Ustki. W tej samej gminie dofinansowano wiele wycieczek szkolnych czy obóz szkoleniowy Młodzieżowych Drużyn Pożarniczych. W innych zakupiono koszulki dla uczestników „Biegu Niepodległości”, piłki czy sfinansowano żywieniowe paczki świąteczne. Gminy finansują posiłki dla dzieci, ale też organizują powitanie Nowego Roku na rynku dla mieszkańców. Masowo finansuje się działania niekoniecznie o charakterze profilaktycznym w bibliotekach gminnych czy gminnych świetlicach.

Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych wydaje co roku Rekomendacje do realizowania i finansowania gminnych programów profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych, stanowią one jednak wyłącznie zalecenia, dla których nie istnieją narzędzia prawne umożliwiające ich egzekwowanie.

Wiele gmin mimo prawidłowego realizowania programów nie wykorzystuje w całości pozyskanych na ten cel środków. Nadwyżki wykorzystuje na inne gminne potrzeby, które są niezwiązane z dziedziną uzależnień. A przecież środki te mogłyby swobodnie przejść na rok kolejny, tym bardziej, że podstawowe potrzeby systemu leczenia osób uzależnionych nadal pozostają niezabezpieczone w wielu gminach. Istnieją powiaty, na których terenie, w żadnej z gmin nie działa poradnia leczenia uzależnień, co w praktyce oznacza brak dostępu do podstawowej opieki dla osób uzależnionych.

Taka sytuacja jest możliwa ponieważ ustawy: o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii wymagają nie nowelizacji, ale gruntownej zmiany. Powodów jest kilka.

Po pierwsze przywołane ustawy powstały wiele lat temu, a ich nowelizacje nie nadążyły za upływającym czasem. Na przestrzeni lat zmieniło się w kwestii uzależnień bardzo dużo. Powoli zaczynamy mówić o uzależnieniach jako chorobie, która nie dotyka

tylko samego uzależnionego, ale cały krąg najbliższych mu osób.

Po drugie minęły czasy czystych narkotyków w kilku wariantach. Dzisiaj mamy całą masę produktów uzależniających, mieszanek, dopalaczy po które sięgają nie tylko ludzie ze środowisk, które nazywaliśmy patologicznymi, ale w dużej mierze ludzie wykształceni, piastujący wysokie funkcje w systemie społecznym. Pojawiły się nieznane, a może raczej kiedyś mniej popularne, uzależnienia behawioralne, które wymagają innego podejścia w leczeniu i profilaktyce.

Znowelizowana ustawa powinna uwzględniać nowe trendy i doświadczenia w psychoterapii uzależnień.

Trzeba również dostosować w systemowych rozwiązaniach działanie Krajowego Biura Do Spraw Przeciwdziałania Narkomanii i Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych do rzeczywistych potrzeb. W mojej ocenie istnienie dwóch instytucji, które de facto zajmują się tym samym - uzależnieniami - jest bezzasadne. Tym bardziej, że jak się okazuje, nie konsultują one własnych działań, nie wymieniają się doświadczeniami. Zasadne jest to także w kontekście częstego współwystępowania u osób uzależnionych różnych form uzależnienia.

Na poziomie ustaw musi zostać rozwiązana także kwestia funkcjonowania Wojewódzkich Ośrodków Terapii Uzależnienia i Współuzależnienia, których potencjał jest niewykorzystywany. Są województwa, gdzie ośrodki te zamiast pełnić funkcje doradcze i koordynujące system leczenia traktują inne placówki jak konkurenta do tego samego okienka w kasie.

Ustawa powinna uregulować system wydatkowania środków pochodzących z wydawania zezwoleń na hurtowy obrót alkoholem, które stanowią dochód samorządu województwa. W praktyce, hurtownia płaci za wydanie zezwolenia w jednym województwie, z możliwością prowadzenia sprzedaży w całym kraju. Istnieją zatem ogromne dysproporcje pomiędzy uzyskiwanymi przez marszałków województw środkami, które są przeznaczane na działania związane z przeciwdziałaniem uzależnieniom, wymienione w ustawie, w tym działalność Wojewódzkich Ośrodków Terapii Uzależnień i Współuzależnienia. Różnice wynoszą nawet kilkakrotność uzyskiwanych środków. Dysproporcje w tym zakresie nie wpływają dobrze na holistyczny system przeciwdziałania uzależnieniom.

Powinny zostać również uregulowane kwestie nadzoru instytucji związanych z leczeniem uzależnień. Myślę tutaj m.in. o sytuacji prawnej podmiotów gospodarczych prowadzących terapię uzależnień, organizujących stacjonarne i całonocne pobyty pacjentów, nie będących zarejestrowanymi podmiotami leczniczymi i z tego powodu nie podlegających żadnej kontroli.

Problemem, który trzeba rozwiązać jest także czas oczekiwania na leczenie uzależnienia. Podobnie jak w innych jednostkach chorobowych, także i tutaj czas odgrywa podstawową rolę. Specyfika choroby sprawia, że osoba, która chce podjąć leczenie powinna mieć taką możliwość od razu. Oczekiwanie na miejsce w ośrodku lub poradni powoduje, że wiele osób rezygnuje z niego lub znacząco odkłada w czasie, co przynosi szkodliwe skutki społeczne.

Brakuje miejsc dla osób w specyficznej sytuacji, np., starszych, niepełnosprawnych czy z małymi dziećmi. System jakby o nich zapomniał. To wymaga dopracowania.

Kwestią, która bezwzględnie wymaga nowelizacji, są przepisy dotyczące reklam napojów alkoholowych, które bez wątpienia wpływają, szczególnie na młodych ludzi, łączących określone formy spędzania czasu wolnego z alkoholem. Uważam, że należy wprowadzić całkowity zakaz reklam, a co najmniej znowelizować przepisy tak, aby pozwoliły na skuteczniejsze egzekwowanie już obowiązującego prawa dotyczącego ograniczeń w reklamowaniu napojów alkoholowych.

Konieczne jest powołanie krajowego konsultanta ds. uzależnień, ponieważ lecznictwo uzależnień powinno być samodzielną dziedziną opieki zdrowotnej. Lecznictwo uzależnień nadzorowane i reprezentowane przez konsultanta krajowego ds. psychiatrii, nie pozwala na wystarczające uwzględnianie specyfiki problemu uzależnień.

Uważam także, że należy wprowadzić zmiany w funkcjonowaniu Funduszu Rozwiązywania Problemów Hazardowych. Dzisiaj nie wykorzystujemy w pełni środków pochodzących z tego źródła.

Przedstawione przeze mnie przykłady to tylko najważniejsze „bolączki” istniejącego systemu. Mam nadzieję, że jeszcze w tej kadencji Sejmu RP uda się

		dostosować przepisy do zmienionych czasów i wszystkim którym na sercu leży dobro rodziny dotkniętej chorobą uzależnienia, terapeutom, ale przede wszystkim pacjentom, rozwiązywanie problemów wynikających z uzależnień będzie przychodziło łatwiej.
	9 października 2017 r. TVP Gdańsk.	Emisja pierwszego odcinka programu TVP Gdańsk „Warto żyć”, który powstał z inicjatywy Pani Poseł Małgorzaty Zwiercan. Pani Poseł była również gościem programu. Jest on dedykowany organizacji form pomocy osobom uzależnionym i ich rodzinom. Podejmuje próby odpowiedzi na pytanie jak walczyć z uzależnieniem, gdzie szukać pomocy, jakie metody leczenia przynoszą najlepszy skutek? Pokazuje również, jak o życie i zdrowie walczą osoby uzależnione od alkoholizmu, narkotyków, hazardu i nowoczesnych technologii. Program jest emitowany w poniedziałki o godzinie 18:05 i bezpośrednio po nim, przez godzinę istnieje możliwość porozmawiania telefonicznie z dyżurującym terapeutą uzależnień. Program jest powtarzany we wtorki o godz. 21:00, środy godz. 7:20 i soboty o godz. 10:15.